

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobkyně: K.F., zastoupené Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary,** v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 18.12.2013 č.j. 4399/DS/13-3**

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 16.10.2013 č.j. 24341/OD-P/13, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod druhý zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 4 písm. c) téhož zákona, za což jí byla uložena pokuta 5.000,-Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na 6 měsíců a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,-Kč.

Žalobkyně v **žalobě** tvrdila, že v přestupkovém řízení byl použit jako tzv. privilegovaný důkaz záznam o přestupku, který byl pořízen v rozporu se zákonem. Měřicí zařízení zaznamenalo podle žalobkyně výstupní rychlost vyšší, než byla skutečná. Tato nepřesnost byla způsobena *nesprávným nastavením měřicího zařízení*. Proto tento důkazní prostředek nebyl podle žalobkyně pořízen v souladu s **§ 51 odst. 1 správního řádu**. Žalobkyně v žalobě tvrdila, že očekávala, že tato nezákonnost bude zjištěna již odvolacím

orgánem, což se však nestalo, proto žalobkyně vyžádala odborný posudek. Z něho podle žalobkyně vyplývá, že *úhel měření neodpovídal* požadavku na úhel měření dle návodu k obsluze. V posudku je popsáno, proč má toto vliv na měření a na jeho výsledek, který je nedodržením úhlu přímo ovlivněn. Taktéž z posudku podle žalobkyně vyplývá, že naměřená rychlost neodpovídala rychlosti pohybu měřeného vozidla.

K žalobě žalobkyně připojila listinu označenou jako odborný posudek č. ODP-112/2013-PŠ-TR Mgr. P.Š., DiS. ze dne 30.12.2013, (tedy *po vydání napadeného rozhodnutí*), v němž se uvádí, že byla použita metoda zkoumání – kvalitativní metoda geometrické analýzy fotografie a ověření odklonu měřicího svazku od osy vozidla. Podle této listiny drozdíl úhlu odklonu může znamenat rozdíl měřené rychlosti o desítky procent. Výrobce radaru jasně specifikuje odklon radarového svazku 22 stupňů $\pm$ 1 stupeň. Na základě GPS polohy uvedené v záznamu přestupku byla rekonstruována poloha měřicího vozidla. Policie využívá diferenciální GPS, kde poloha byla GPS modulem uvedena s přesností na tisíciný úhlových sekund, tj. s přesností na 3,1 cm a tolerance stanovení polohy tedy vylučuje možnost náhodné chyby. Osa snímku musí být odkloněna od osy pohybu změřeného vozidla o 19 stupňů $\pm$ 1 stupeň. Dle nastavení osy snímku se určí taktéž úhel odklonu osy radarové hlavy od osy pohybu vozidla. Hodnota úhlu byla vypočtena 5,76 stupňů, což není v toleranci $\pm$ 1 stupeň z úhlu 19 stupňů pro odklon osy snímku od osy pohybu vozidla. Nastavení radarové hlavy, která je pevně odkloněna od osy kamery také nemohlo odpovídat toleranci 22 $\pm$ 1 stupeň. Návod k použití, který je součástí certifikačního řízení před Úřadem pro metrologii stanovuje rigidní nastavení odklonu radarové hlavy 22 stupňů $\pm$ 1 stupeň. Podle závěru tohoto „odborného posudku“ úhly nastavení kamery a radarové hlavy měřicího přístroje neodpovídaly požadavkům návodu k obsluze a s ohledem na nedodržení úhlu měření naměřená rychlost v žádném případě neodpovídala rychlosti pohybu měřeného objektu.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že rychlost jízdy byla změřena silničním radarovým rychloměrem Ramer 10C, který byl dne 1.3.2013 ověřen autorizovaným metrologickým střediskem a bylo možné jej používat k měření rychlosti v souladu s návodem k obsluze, o čemž svědčí ověřená kopie ověřovacího listu č. 38/13 založená na listu č. 6. Žalovaný měl za to, že měření rychlosti bylo provedeno silničním rychloměrem, který splňoval podmínky stanovené metrologickými předpisy, a měření bylo prováděno osobou, která byla s návodem k používání tohoto přístroje seznámena. Nepřesnosti, o kterých se v odborném posudku zpracovatel zmiňuje, jsou podle žalovaného při stanovení konečné rychlosti zohledněny odpočtem toleranční srážky 3 km/h a u rychlosti nad 100 km/h 3% z celkové naměřené rychlosti. Správní orgán v daném případě ve prospěch žalobkyně odečítal 4 km/h.

Součástí **správního spisu** je oznámení přestupku ze dne 30.8.2013, podle něhož v tento den v 10:44 hodin na silnici v Karlových Varech na průtahu silnice I/6 ve směru na Sokolov řídila žalobkyně motorové vozidlo Volvo S4 RZ 2K94391 v úseku, kde je maximální dovolená rychlost 70 km/h, rychlostí 114 km/h bez odečtení odchylky. Žalobkyně oznámení odmítla podepsat. Dále je součástí spisu radarový záznam o přestupku spolu s fotografií měřeného vozidla, které je na snímku vyobrazeno celé včetně poznávací značky, dále je přímo na snímku uvedena naměřená rychlost, směr měření, vlastní rychlost služebního vozidla policie, GPS údaje a rychlostní limit místa. Podle úředního záznamu PČR ze dne 30.8.2013

byla silniční hlídkou zařízením Ramer 10C umístěným ve služebním vozidle VW Passat naměřena vozidlu značky Volvo příslušné RZ rychlost 110 km/h po odečtení tolerance a následně bylo vozidlo zastaveno a byla ztotožněna jako řidička žalobkyně. Žalobkyně podle úředního záznamu uvedla, že si je vědoma, že jela rychle, pospíchá za klientem do Chodova. Odmítla oznámení o přestupku podepsat s tím, že volala kolegovi z práce, a ten jí poradil, aby nic nepodepisovala. Dále je součástí správního spisu ověřovací list silničního radarového rychloměru Ramer 10C, výrobní číslo 12/0033, platného do 28.2.2014. Z ověřovacího listu vyplývá, že provedenými zkouškami měřidla bylo prokázáno, že silniční rychloměr má požadované metrologické vlastnosti a lze ho jako ověřené stanovené měřidlo používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze.

Jednání před správním orgánem dne 11.10.2013 proběhlo bez přítomnosti žalobkyně, která se k jednání nedostavila, přestože osobně předvolání převzala dne 19.9.2013 a z jednání se neomluvila.

V den konání ústního jednání došla správnímu orgánu omluva z ústního jednání sepsaná zmocněncem žalobkyně Ing. M.J. Současně byla přiložena k podání plná moc udělená zmocněnci dne 7.10.2013. V omluvě zmocněnec uvedl, že žádá o omluvu z ústního jednání. Byl požádán žalobkyní, aby ji v předmětné věci zastupoval, jenže zmocnění pro jeho osobu došlo opožděně a již se nestihne na jednání připravit. Vzhledem k této skutečnosti předložil termíny, kdy se může účastnit ústního jednání, a žádal o stanovení nového termínu. V dalším podání zmocněnec uvedl, že včerejšího dne zažádal o změnu termínu ústního jednání. Tuto žádost by chtěl doplnit a doložit nemožností své přítomnosti, kterou odůvodnil účastí u jiného správního orgánu, což dokládal předvoláním k jednání. Dále se zmocněnec vyjádřil tak, že z obvinění vyplývá, že k přestupku mělo dojít na komunikaci I/6, avšak není patrné, kde přesně a zda toto vůbec bylo na území obce. Nadto přesné stanovení místa přestupku je vyžadováno zákonem o přestupcích a je rovněž důležité proto, aby se mohl zmocněnec na jednání připravit, když nezná stav a charakter komunikace, není mu známo, kde měření proběhlo a kde se vozidlo nacházelo apod., vzhledem k tomu, že místo měření není v obvinění nijak konkretizováno. Ví se toliko, že jde o silnici I/6 údajně v obci Karlovy Vary, není pro obviněného možné s místem měření se seznámit. Je otázkou, co je myšleno pojmem obec, neboť podle § 2 písm. cc) zákona č. 361/2000 Sb. obec je zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují. Zmocněnec odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2010 č.j. 4 As 28/2010-56. Dále zmocněnec poukázal na ust. § 77 zákona o přestupcích, podle něhož výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání.

V odůvodnění svého rozhodnutí **správní orgánu I. stupně** uvedl, že neschopnost zmocněnce ve 3 dnech se připravit na ústní jednání o přestupku, kde jsou podstatné 4 listy – oznámení přestupku, záznam o přestupku s fotografií, úřední záznam zakročující hlídky policie a ověřovací list k použitému měřidlu, nelze sanovat průtahy v řízení nadto za situace, kdy je správnímu orgánu odeslána totožná elektronická písemnost, v níž jsou uvedeny nacionálně zmocněnce obviněné, je popsána věc a je přiloženo předvolání k ústnímu jednání nařízenému ve věci přestupku překročení v rychlosti na Magistrátu města Jablonec nad Nisou.

Podle správního orgánu I. stupně pokud zmocněnec věděl, že se nestačí na ústní jednání připravit, neměl zmocnění přijímat. Obviněná o termínu jednání prokazatelně věděla od 19.9.2013. To, že váhala se zvolením zmocněnce, je jistě jejím právem, měla se však o svá práva starat a ověřit si, zda je zmocněnec schopen ji řádně zastupovat. Skutečným důvodem neúčasti zmocněnce podle správního orgánu I. stupně není neschopnost připravit se na jednání, ale konání ústního jednání o přestupku, v němž rovněž vystupuje jako zmocněnec. Z předvolání do Jablonce nad Nisou je z razítka zřejmé, že předvolání bylo převzato poštou k doručení s adresátem – zmocněncem dne 17.9.2013. Zmocněnec tedy již v době přijímání zmocnění od žalobkyně musel vědět, že ji nemůže řádně zastupovat. Z telefonického dotazu při prověřování omluvy je správnímu orgánu známo, že zmocněnec se měl téhož dne ve stejnou dobu dostavit i k ústnímu jednání u správního orgánu MÚ Přelouč, kde se rovněž omluvil nařízeným jednáním v Jablonci nad Nisou. Nadto žalobkyně o termínu nařízeného jednání věděla, předvolání jí bylo doručeno v dostatečném předstihu, mohla se ho zúčastnit sama. Nebylo jí tedy upřeno právo hájit se a seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Jí zvolený postup je jejím právem, ale také její odpovědností. V rámci předvolání byla poučena o následcích nedostavení se. S ohledem na to správní orgán omluvu žalobkyně zhodnotil jako omluvu, která není náležitá a z důležitého důvodu a nepřijal ji. K námitce zmocněnce, že není upřesněno místo spáchání přestupku, správní orgán uvedl, že ke spáchání přestupku došlo na průtahu městem Karlovy Vary v blízkosti bývalého zimního stadionu ve směru jízdy na obec Sokolov, přičemž vozidlo bylo následně zastaveno u sjezdu z průtahu města v obci Karlovy Vary ve směru jízdy do části obce Stará Role. Po obdržení oznámení o zahájení řízení žalobkyně neučinila ani pokus o seznámení se s podklady pro rozhodnutí, když mohla např. navrhnout i místní šetření k určení přesného místa spáchání přestupku. Podle správního orgánu spáchání přestupku je dostatečně upřesněno a je ze spisového materiálu patrné, kde byl přestupek spáchán. Správní orgán I. stupně vycházel ze záznamu o přestupku č. snímku 2009, podle něhož rychlost vozidla byla naměřena 114 km/h, přičemž ze záznamu o přestupku je zřejmé, že se jednalo o vozidlo Volvo příslušné registrační značky, které předjelo vozidlo Policie ČR, jež jelo vlastní rychlostí 60 km/h. Správní orgán provedl odečtení možné odchylky měřicího zařízení 3 % z naměřené rychlosti. Správní orgán dále vycházel z ověřené kopie ověřovacího listu silničního rychloměru č. 38/13 typ Ramer 10C výrobní č. 12/0033 s dobou platnosti ověřovacího listu do 28.2.2014, podle něhož rychloměr jako stanovené měřidlo byl ověřen a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování nejvyšší dovolené rychlosti. Správní orgán neměl důvod pochybovat o tom, zda bylo možno měřidlo typu Ramer 10C výrobní č. 12/0033 použít k měření rychlosti vozidel, neboť ověřovací list byl platný a měřidlo splňovalo podmínky stanovené metrologickými předpisy, neboť bylo vystaveno autorizovaným metrologickým střediskem. Správní orgán tedy vycházel z oznámení přestupku, z úředního záznamu zakročujícího policisty, ze záznamu o přestupku, z ověřovacího listu radarového rychloměru a z výpisu z evidenční karty řidiče. Tyto důkazní prostředky považoval správní orgán za dostatečné k objasnění skutkového stavu věci. Pokud je protiprávní jednání dostatečně prokázáno hmatatelnými důkazy, jako je v tomto případě fotografický snímek, je dokazování tohoto jednání provedením výslechu zakročujících policistů podle správního orgánu nadbytečné. Správní orgán má podle **§ 3 správního řádu** povinnost postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tato povinnost podle správního orgánu není absolutní, nýbrž je významově korigována zásadou procesní ekonomiky. Správní orgán je povinen volit důkazní prostředky tak, aby byl objasněn skutečný stav věci. Tento však byl objasněn rychle a

zejména hospodárně. Vždy je na správním orgánu, aby zhodnotil, které důkazy jsou potřebné ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V tomto případě měl správní orgán za to, že uvedené důkazní prostředky jsou dostatečné a zcela jednoznačně prokazují vinu žalobkyně.

Dne 14.11.2013 došlo správnímu orgánu I. stupně odvolání zmocněnce žalobce do prvostupňového rozhodnutí. Na základě toho stanovil správní orgán I. stupně žalobkyni lhůtu k doplnění odvolání. Odvolání ve stanovené lhůtě doplněno nebylo.

Z odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** vyplývá, že žalovaný postupoval podle § 89 odst. 2 správního řádu a přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo. Podle žalovaného správní orgán I. stupně dodržel procesní práva obviněné. Zmocněnec sice požádal o odklad nařízeného jednání a navrhl nové termíny jednání, ale omluva byla odeslána 10. října 2013 ve 20:11 hodin a adresována byla na elektronickou podatelnu správního orgánu. Oprávněné úřední osobě byla doručena až po ústním jednání. Jako důvod omluvy uvedl zmocněnec nedostatek času k přípravě obhajoby. Správní orgán I. stupně takovou omluvu nepřijal jako důvodnou a nové ústní projednání ve věci již nenařídil. Dne 11.10.2013 v 10:29 hodin a v 10:30 hodin byla na podatelnu správního orgánu doručena dvě podání, která byla vyhodnocena elektronickou podatelnou jako anonymní, neboť nebyla opatřena zaručeným elektronickým podpisem. Obsahem těchto podání je omluva zmocněnce z jednání, kdy jako důvod omluvy je uvedeno zastupování jiného účastníka řízení před jiným správním orgánem. Ve spisové dokumentaci je dále založeno podání doručené na elektronickou podatelnu správního orgánu 15.10.2013, které bylo elektronickou podatelnou vyhodnoceno jako anonymní, nepodepsané zaručeným elektronickým podpisem. Obsahem tohoto podání je vyjádření zmocněnce k věci. Ačkoli tato podání nejsou opatřena elektronickým podpisem, jejich obsahem se správní orgán I. stupně zabýval a na uplatněné námitky v odůvodnění svého rozhodnutí reagoval. Podle žalovaného tak nedošlo k žádnému závažnému procesnímu pochybení a napadené rozhodnutí bylo rovněž posouzeno jako věcně správné.

Dle názoru **Nejvyššího správního soudu** obsaženém ve zrušujícím rozsudku čj. 5As 185/2014-30 již dříve Ústavní soud vyslovil, že neakceptování důkazního návrhu lze co do věcného obsahu založit toliko třemi důvody. Prvním je argument, dle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, dle kterého důkaz není s to ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Třetím je nadbytečnost důkazu, tedy argument, dle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností s praktickou jistotou ověřeno či vyvráceno. Usnesení Ústavního soudu ze dne 23.9.2005 sp. zn. III. ÚS 359/05. Je zřejmé, že krajský soud návrh stěžovatelky na provedení odborného posudku k důkazu neakceptoval, ovšem nikoliv z některého z těchto tří důvodů. Krajský soud pochybil, jestliže předmětný odborný posudek věcně hodnotil, aniž by jej provedl k důkazu. Nejvyšší správní soud odkázal na svůj rozsudek ze dne 24.9.2014 č.j. 6As 187/2014-60 s tím, že východisko na němž je rozsudek krajského soudu založen, tedy, že v případě nedodržení návodu k použití nebo jiné chyby z měření měřicí přístroj fotografii vůbec nevyhodnotí, není obecně známou skutečností. Nejvyšší správní soud nevylučuje, že dané východisko je

pravdivé, je však nutné jej řádně zdůvodnit a prokázat. V nyní projednávané věci stěžovatelka výslovně namítá, že úhel měření neodpovídal požadavku na úhel měření dle návodu k obsluze, což mělo vliv na výsledek rychlosti vozidla stěžovatelky. Tato námitka logicky zahrnuje argumentaci, že pro tento závěr musely být identifikovány jasné údaje, na základě kterých byl učiněn. K prokázání svého tvrzení stěžovatelka navrhl, aby byl k důkazu proveden právě předmětný odborný posudek. Žalobní námitka týkající se nedodržení předepsaných postupů měření nebyla řádně a přezkoumatelným způsobem vypořádána a krajský soud pochybil, když odborný posudek věcně hodnotil, aniž by jej provedl k důkazu. Nejvyšší správní soud nepředjímá, zda odborný posudek je skutečně schopen potvrdit tvrzení stěžovatelky. K posouzení této otázky je zapotřebí, aby krajský soud posoudil, zda předmětný odborný posudek byl vůbec zpracován osobou k tomu odborně způsobilou. Nejvyšší správní soud odkázal na svůj rozsudek ze dne 2.4.2015 čj. 7As 59/2015-34 podle něhož otázka odborné způsobilosti zpracovatele posudku je klíčová pro posouzení relevance navrženého důkazu. Krajský soud tedy musí zkoumat odbornou způsobilost zpracovatele odborného posudku a k posouzení této otázky bude zřejmě zapotřebí provést jednání. Krajský soud také uvádí, zda neprovede další důkazy jako vyjádření výrobce radaru. Odborný posudek krajský soud posoudí samostatně a s ostatními důkazy.

Soud vázaný právním názorem NSS při jednání doplnil dokazování o následující listinné důkazy:

Žalobkyně v žalobě v rámci zcela nových námitek, které se objevily poprvé v žalobě, tedy téměř rok po spáchání přestupku, namítala nesprávné měření, které podkládala **odborným posudkem** posuzovatele Mgr. P.Š. ze dne 30.12.2013 čj. ODP-112/2013/PŠ-Tr. Zde se uvádí, že použitou metodou zkoumání je kvalitativní metoda geometrické analýzy fotografie měření a ověření odklonu měřicího svazku od osy vozidla. Je zde vzoreček na rychlost pohybu změřeného vozidla a dále se uvádí, že rozdíl úhlu odklonu může znamenat rozdíly měřené rychlosti o desítky procent. Výrobce radaru jasně specifikuje proto odklon radarového svazku od osy měřeného vozidla na 22 ± 1 stupeň. Na základě GPS polohy uvedené v záznamu přestupku byla rekonstruována poloha měřicího vozidla. Policie využívá diferenciální GPS s přesností od jednotek metrů až po milimetry. Místo měření bylo stanoveno dle udané GPS modulem, tato poloha je modulem uvedena s přesností na tisíce úhlových sekund, tedy s přesností na 3,1 cm, a tolerance polohy tedy jednoznačně vylučuje možnost náhodné chyby. Dle nastavení osy snímku se určí úhel odklonu osy radarové hlavy od osy pohybu vozidla. Pomocí goniometrických vztahů byl stanoven úhel svíraný dvěma výše zmíněnými úsečkami. Hodnota úhlu byla vypočtena na 5,76 st. Tento úhel není v toleranci ± 1 stupeň z úhlu 19 stupňů předepsaného pro odklon osy snímku od osy pohybu vozidla. Nastavení radarové hlavy, která je pevně odkloněna od osy kamery, také nemohlo odpovídat toleranci 22 ± 1 stupeň. Návod k použití, který je součástí certifikačního řízení před úřadem pro metrologii, stanovuje rigidní nastavení odklonu radarové hlavy, které musí být pro přesné změření 22 ± 1 stupeň. Úhly nastavení kamery a radarové hlavy měřicího přístroje dle závěru odborného posudku neodpovídaly požadavkům návodu k obsluze a naměřená rychlost s ohledem na nedodržení úhlu měření, neodpovídala rychlosti pohybu objektu.

Žalovaný po zrušení rozsudku předchozího zdejšího soudu Nejvyšším správním

soudem, doložil novou listinu, a to **vyjádření autorizovaného metrologického střediska K22** ze dne 25.6.2015, v němž se uvádí, že podle jím známých posudků P.Š. lze konstatovat, že jsou jen účelové, bez skutečných podložených technických informací. Používá např. nesprávné formulace v textu nesouvisející s problematikou, jeho posudky svědčí o neznalosti problematiky měření silničními radarovými rychloměry. Návodů k obsluze používá rovněž jen účelově. Jsou určeny pro proškolené uživatele a podle jím dostupných informací pan Š. nikdy jimi školen nebyl.

Soud doplnil dokazování o **vyjádření Českého metrologického institutu** ze dne 16.7.2014, které je součástí spisu sp. zn. 17 A 25/2014, a podle něhož standardně odborný posudek obsahuje stručné a prověřitelné důkazy o kompetenci zpracovatele pro danou problematiku. Tzv. odborný posudek Mgr. Š. neobsahuje žádné takové důkazy odborné kompetence, ani zmocnění vydávat posudky pro oblast měření rychlosti v silniční dopravě. Pokud jde o zpracovatele, není osobou, které by Český metrologický institut vydal nějaký dokument osvědčující personální odbornou způsobilost pro měření rychlosti, ani jinou způsobilost metrologa. Dále s ohledem na informace ve veřejně dostupné databázi subjektů autorizovaných Úřadem pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví pro úřední měření ve smyslu § 21 zákona č. 505/1990 Sb. o metrologii, lze konstatovat, že uvedené osoby nefigurují v této databázi ani jako subjekt autorizovaný pro úřední měření, ani jako pracovníci takového subjektu. Nebyl tak shledán žádný titul, který by odbornou způsobilost těchto osob v oblasti měření rychlosti jakkoli podložil. Pokud jde o správnost měření rychlosti rychloměrem, je kompetentní se vyjadřovat pouze výrobce měřidla nebo soudní znalec z oboru metrologie. K osobě J.H. lze konstatovat, že je dlouholetým pracovníkem subjektu Ramet C. H. M. a.s. Kunovice. Působí zde v pozici vedoucího metrologického střediska autorizovaného pro ověřování rychloměrů Úřadem pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví dle § 16 zákona o metrologii. Jak je zřejmé z veřejné databáze České metrologické společnosti, je J.H. specialistou, certifikovaným akreditovaným Certifikačním orgánem pro certifikaci způsobilosti osob v metrologii jako metrolog I. stupně v oboru silničních rychloměrů s platností do 31.12.2016. Z hlediska ČMI se jedná o osobu vystupující v problematice ověřování rychloměrů jako stanovených měřidel dle § 3 odst. 3 zákona o metrologii, je tedy pracovníkem výrobce měřidel a zmocněným zástupcem výrobce ve věcech schvalování typů rychloměrů výrobce dle § 6 zákona o metrologii. Na základě znalosti osoby J.H. lze prohlásit, že se jedná o osobu odborně pro oblast měřidel a měření rychlosti vozidel na špičkové úrovni s dlouholetými praktickými zkušenostmi a s detailními znalostmi měřidel a měření v této oblasti. V **dodatku** ČMI ze dne 26.9.2014 se uvádí, že v posudcích Mgr. Š. je nesprávný vzorec pro výpočet rychlosti s obrácenou hodnotou $\cos$ úhlu radarové hlavy, což znamená, že posudek Mgr. Š. je založen na naprosto nesprávném vztahu, a je z toho důvodu irelevantní. Přiloženo je k tomu i **rozhodnutí o autorizaci Ramet C. H. M. a.s.** vydané Úřadem pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví vč. podmínek autorizace.

Žaloba není důvodná.

K jednotlivým žalobním námitkám **soud uvádí:**

Žalobkyně, jak vyplývá ze shora shrnutého obsahu správního spisu, uplatnila námitku nesprávného úhlu měření poprvé v žalobě s tím, že podle jejího tvrzení měl žalovaný v odvolacím řízení toto pochybení zjistit sám. Podle názoru zdejšího soudu pokud měla žalobkyně důvodné pochybnosti o zjištěném stavu věci, slouží právě institut odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně k uplatnění vlastních námitek včetně návrhu na provedení důkazů.

Je zřejmé, že žalobkyně žádné námitky proti nesprávnému úhlu měření nevznesla v průběhu celého správního řízení – do oznámení o přestupku se odmítla vyjádřit, z ústního jednání se (prostřednictvím zástupce) omluvila s žádostí o nový termín jednání a blanketní odvolání ani přes výzvu žalobkyně nedoplnila. Takováto procesní strategie je nepochybně právem žalobkyně, je ovšem také spojena se zvýšeným rizikem vydání pro ni nepříznivého rozhodnutí v důsledku její nedostatečné argumentace. I v přestupkovém řízení platí, (byť na osobě obviněné neleží důkazní břemeno) povinnost tvrzení rozhodných skutečností, když podle **§ 52 správního řádu účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení**.

Podle rozsudku NSS ze dne 4.12.2013, č.j. **1 As 83/2013-60** (všechny v rozsudku uvedené rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz) je „obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“.

*„Právní předpisy stanoví nepřekročitelné časové limity směřující vůči státu, který v takto určené lhůtě musí být správními orgány k tomu povolanými připraven spravedlnost vykonat (např. v prekluzivní lhůtě jednoho roku vydat pravomocné rozhodnutí v přestupkovém řízení). Tyto objektivní lhůty – ač směřují především vůči státu jako ochrana obviněného – váží nejen stát samotný, ale vztahují se svým způsobem na postavení obviněného v řízení, a to v tom smyslu, že nepokrývají takové překážky, na které stát v průběhu řízení nemá vliv. Jestliže překážky bránící státu navzdory realizované snaze věc ve stanovené lhůtě pravomocně skončit, jsou v extrémním rozporu s účelem řízení o přestupku (§ 1 zákona o přestupcích), svou podstatou porušují nejen zákon, ale současně též i podmínky spravedlivého procesu (stanoveného postupu), jak tyto vyplývají z ústavního pořádku republiky. Sem spadají např. nejen i jednání nesoucí zřetelné snahy procesní obstrukce, ale takové, které – ačkoliv takové znaky postrádají – sledují již mimoprocesní cíle (srov. rozsudek NSS ze dne 4.5.2011, č.j. **1As 27/2011-81**, uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2452/2012, s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 25.9.1996, sp. zn. III.Ú 83/96, dále i rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. **1As 83/2013-60**).*

S tvrzením žalobkyně o možnosti nesprávného měření v důsledku postupu v rozporu s návodem k obsluze, se soud neztotožnil. V tzv. odborném posudku se hovoří o nedodržení návodu k obsluze, ale již z něho nevyplývá, jaké konkrétní ustanovení návodu mělo být porušeno. V části vyjmenovávající podklady posudku návod k měřicímu zařízení není vůbec zmíněn. Jelikož se jednalo o námitku vznesenou poprvé v žalobě, soud se jí zabýval na podkladě nově provedených důkazů. Posudek, předložený žalobkyní, neprokazuje dle názoru soudu nesprávné měření, neboť ostatní doplněné důkazy - vyjádření autorizovaného střediska

K22 a vyjádření ČMI, pořízené od subjektů nezpochybnitelně odborných a autorizovaných, zcela popřely správnost a věrohodnost úvah obsažených v posouzení Mgr. Š. Podle názoru soudu posouzením Mgr. Š. nebyla nijak zpochybněna správnost provedeného měření. Tím spíše, že nejen autorizované středisko K22, nýbrž i samotný Český metrologický institut charakterizoval zpracovatele Mgr. Š. jako osobu naprosto nekompetentní.

Soud tedy považuje za zcela věrohodné vyjádření autorizovaného střediska K22 i Českého metrologického institutu, tj. subjektů odborně způsobilých pro oblast měření radarem. Tato vyjádření dle názoru soudu zpochybněním kompetentnosti Mgr. Š. potvrzují absenci důvodných pochybností o provedeném měření.

Nelze nadto přehlédnout, že tvrzení v žalobě (a v její příloze označené jako „odborný posudek“), je rovněž v přímém rozporu s obsahem písemného vyjádření zmocněnce žalobkyně v řízení před správním orgánem prvního stupně. Tehdy zmocněnec tvrdil, že není možné ze spisu dovodit přesné místo spáchání přestupku, dokonce do té míry, zda k němu vůbec došlo na území obce. Naproti tomu v žalobě žalobkyně na základě přiložené listiny zvané „posudek“ tvrdila, že došlo k měření v nesprávném úhlu, což mělo být prokazatelné díky tomu, že GPS údaje na záznamu o přestupku místo měření naprosto přesně lokalizují („s přesností na 3 cm“). Žalobkyně zjevně nijak svá protichůdná tvrzení neosvětlila, a jeví se proto její tvrzení v žalobě zcela nevěrohodným a účelovým.

Dále je zřejmé, že v tzv. odborném posudku se hovoří o nedodržení návodu k obsluze, ale již z něho nevyplývá, o jaký návod jde, či snad dokonce jaké konkrétní ustanovení návodu mělo být porušeno. V části vyjmenovávající podklady posudku návod k měřicímu zařízení není vůbec zmíněn).

V projednávané věci bylo skutkové zjištění správních orgánů dostačující k vydání rozhodnutí, že se žalobkyně dopustila přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. **3As 9/2013-35**). Výše zmíněné podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání viny žalobkyně, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobkyně dopustila zmíněného přestupku.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě **nákladů řízení** bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí je kasační stížnost nepřipustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 8. července 2015

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová